

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYUKUSUZ

BENİM İÇİN
FİLENİN SÜLTANI
SENSİN.

O DA
DOLMUYOR KI
GAFASIZ.

Doğum

İlgiyi üstümde toplamak için gözlerimi büyütüp kafamı salladım. Amacıma ulaştıktan sonra konuşmama başladım.

“İnsan iradesi ilk olarak doğumla gasp edilir. Doğum aynı zamanda beden bütünlüğünün ihlali, özel alanın işgalidir. Sonraki yıllarda evden çıkış yasakları, odaya habersiz girişler, maddi ambargo vb. tepki görecektir ebeveyn davranışları, doğumun yanında ‘tatlı beşeri hatalar’ olarak görünür. Ama nedense doğum yeterince sorgulanmaz, sorgulansa da herhangi bir tepkiye sebep olmaz. ‘Ah keşke hayata gelmeseydim’ tarzı arabesk ve yönsüz tepkiler dışında. Halbuki biz hayata gelmedik ki, hayata getirildik. Resmen hayat kitlendi bize. Hiç de kibar olmayan bir üslupla ‘Saniyede bir nefes alıp günde minimum 3 kere yemek yiyip senle konuşanlara cevap verir misin?’ diye sorulup cevap evet kabul edildi.”

Söylediklerim tesir etmiş gibi görünüyordu, yerinde duramaz oldu.

“Peki ne yapmalıyız? Konuşmaya başladığımız andan itibaren bütün aygıtlarımızla rızadışı bizi hayata getiren başta ebeveynler olmak üzere hastanedir, nüfus müdürlüğüdür bütün kurumlara topyekün savaş açmalıyız.”

Savaşı duyunca ağlamaya başladı. “Kolay olmayacak tabii.” Yine gözümü büyütüp kafamı salladım ama işe yaramadı. Annesi gelip poposunu kokladı ve içeri götürdü bebeği.

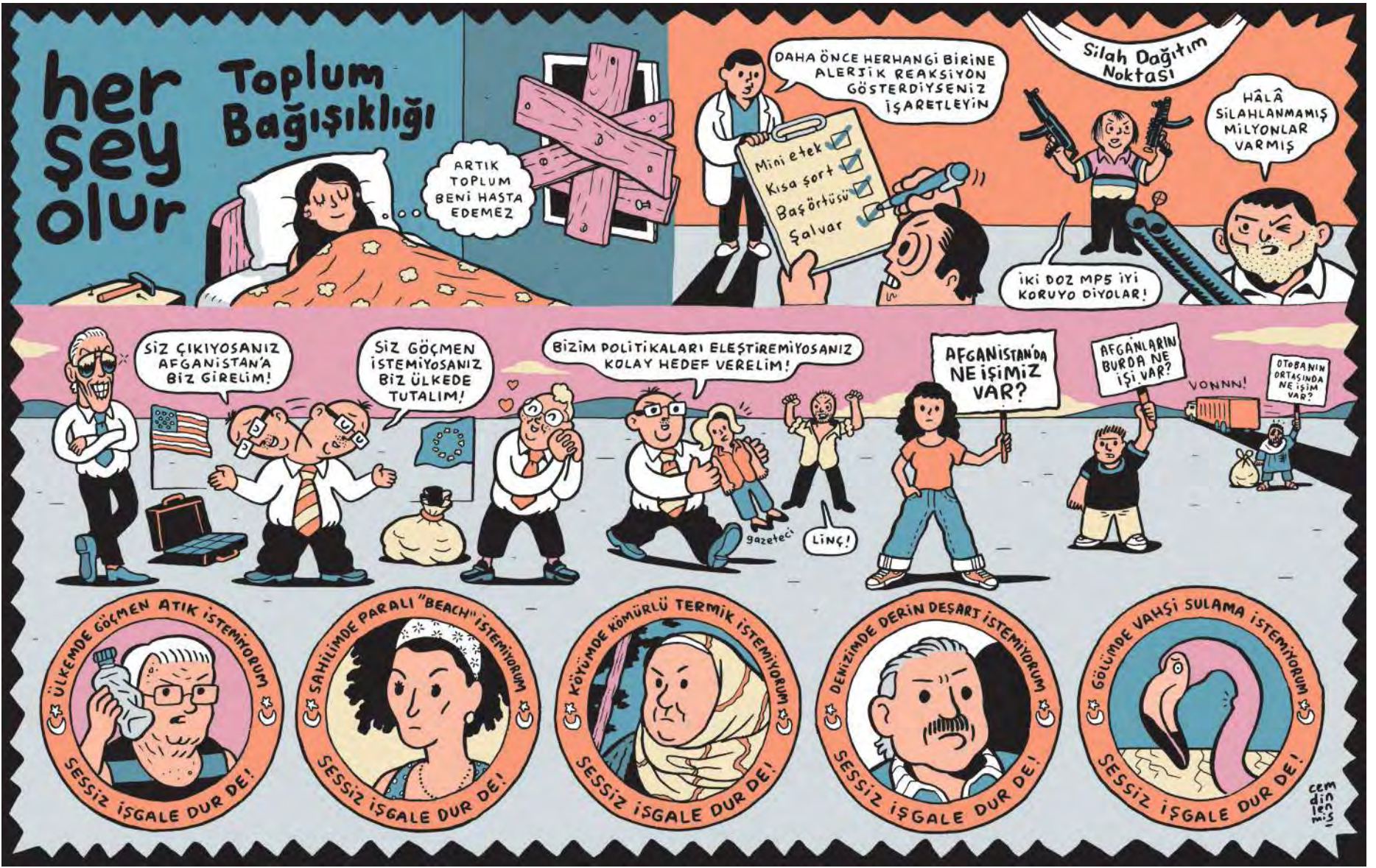
Yine fazla konuştum gibi hissettim. Ama bunları şimdi ben demesem yüz bilemedin iki yüzyıl sonra başkaları diyecek. İnsan var oldukça zulüm olmuş ama aynı zamanda hak mücadelesi de yapılmış. Nerelerden nerelere gelinmiş. Özellikle son iki yüz yıldır yer yerinden oynamış. Kölelik kalkmış, çalışmaya dair haklar gelmiş, kadınlar, LGBTİ... Türkiye değil dünya ölçeğinde bakınca pratiğe direkt yansımada da teorik olarak birçok şey değişiyor, eskiden norm olan hak ihlalleri şimdi lanetleniyor. Sırada veganlıkla ilgili gelişmeler bekliyorum. Zaten 1900’lerin başında aklına gelmiş insanların. Ondan önceki yüzyıllar da tek tük “Ya ben aşırı rahatsız oluyorum hayvan sömürsünden” diyenler olmuştur muhtemelen (benim biraz önceki öngörülü tiradim gibi) ama limon görünce tiki tutan insanlarla benzer muamele görmüştür. Fakat zamanla kazanılacak haklar tükendikçe, nereyi geliştirebiliriz diye düşünüp veganlığa varılmıştır. Uzman değilim 10 dakikalık internet araştırmasıyla bu sonuca vardım.

Kıscası insan gelişmeye ve hak elde etmeye bağımlıdır. Bu güzel bir bağımlılık tabii ama sonunu da merak ediyor insan. Önümüzdeki yüz ya da yüz elli yıl içinde ırk, toplumsal cinsiyet, sınıf adaletsizliklerini tamamen çözsük (biz diyoruz ama Amerika ve Avrupa’dan bahsediyorum) sonrasında hangi cephe açılacak?

Homofis ya da özel girişim hapisanelerin giderek yaygınlaşmasını bekliyorum. 50 yıldır yerinde sayan vantilatör teknolojisini gelişmesini, gelişmiyorsa önce protesto sonra boykot ile hayatımızdan çıkarılmasını bekliyorum. “Robot musun insan mı?” sorusunun fobik bulunup yasaklanmasını bekliyorum. Belki de ondan sonra at izi ile it izi karışacak ve “hak elde etmeye bağımlı olmayan” robotlar sayesinde bahsettiğim sonsuz ilerleme gerçekleşmeyecek. Sakin sakin gelecek projeksiyonu yapalım dedik yine robotlar mobotlar girdi bulandırdı ortalığı. “İt izi” dedim diye yıllar sonra cancel eyleneceğim muhtemelen.

Son olarak da beden bütünlüğüne, rızaya, insan iradesine aykırı “doğum” mevzusunun masaya yatırılacağını düşünüyorum. Şimdiden atanmış aile, köken aile vb. sıfatlarla butik bir cephe açılmış durumda ebeveynlere. Ama hafiften emin gibiyim, biraz önce sesli sesli söyledikçe kendi fikirlerime iyice ikna oldum. Yüzyıllar sonra insanlar kendi annelerinden bütün kötülüklerin anası gibi bahsedecek.

Göçmenler Ülkesi

Almanya 60'lardan bu yana Türkiye'nin en çok göç verdiği ülke. Bu ülkedeki göç tarihini çalışanlar, şimdi

Türkiye'deki tartışmaları, daha önce Almanca olarak okudukları için dejavu yaşıyor olabilir. Elbette bu iki göç arasında büyük farklar var. Türkiye'den gidenler, 1970'lerin ortasına değin, orada hazır bir işe, çalışmaya gittiler. Ama hem 12 Eylül'e beraber, hem de 80'ler ve 90'ların yakıcı çatışmaları sırasında bir o kadar daha insan "canını kurtarmak için," gittiler.

Tüm bu göçlerde, Alman medyası ve siyaseti kötü sınav verdi. Yıllarca, Türklerin günü geldiğinde döneceklerini varsaydılar. Hatta Türkler de günün birinde döneceklerine inanıyorlardı ama hayat ne devletlerin ne de bireylerin planladığı gibi gitmiyor. Haklarını teslim edelim: Toplumun önemli bir kesimi, Hürriyet Gazetesi'nin Alman versiyonu Bild gibi boyalı basınının yabancı düşmanı yayınlarına direnç gösterdi; yabancı işçilerle dayanışma içinde oldu. O dönem küçük bir hareket olan bugünün ikinci büyük siyasi partisi Yeşiller, Antifa, solcular, ve Anarşistler; Berlin'de asbestli binaların yıkımında temizlik yapan halamın Alman toplumundaki en yakın dostlarıydı.

Almanya, özellikle birleşmeden sonra işin böyle gitmeyeceğini anladı. Kimse dönmeyecekti: Çocukları, torunları orada doğup büyümüş insanlar kalıcıydı. Ama Doğu Almanlar ve yeni göçmenlerin de işgücüne katılımıyla başlayan işsizlik, yükselen ırkçılık ve o ırkçılığa karşı milyonlarca göçmenin tepki verme eğilimi, yeni

bir kavramı parlattı: Entegrasyon. Bugün Almanya hâlâ entegrasyon için çaba harcıyor. 60'larda akıl etselerdi belki bu kadar sorun yaşamazlardı.

"Tüm göçmenler dönsün!" diyenler de vardı, hâlâ da var. Hatta Helmut Kohl, zamanında yüklü bir para teklif etmişti kesin dönüş yapan Türklere. Valla o dönem işte gele gele Bizimkiler'deki Davut Usta geldi. Baktılar kimsenin döneceği yok; entegrasyon işine ağırlık vermeye başladılar. Entegrasyon kursları bildiğim kadarıyla görünürde dil kursu gibi ama Almanca öğretirken diğer yandan toplumsal kuralları da öğretten, doğrusu kimilerimiz için küçültücü de olabilen kurslar:

Sakin karınızı ve çocuklarınızı dövmeyin, aman kızlarınızı sünnet ettirmeye kalkmayın, yere tükürmeyin, toplumsal kurallar şunlar şunlardır, şu saatten sonra gürültü yapıp komşularınızı rahatsız etmeyin, eşcinseller toplumumuzun eşit bir parçasıdır ayrımcılık yapmayın gibi şeyler anlatıyorlarmış. Tabii kurs tüm göçmenler için olduğundan, kadın sünneti gibi Türkiye'de neyse ki olmayan sorunlar var ama eskiden Afrika merkezli bu sorun, Afganistan ve hatta son zamanlarda Irak'ta da görülüyormuş. Artık politik doğruluktan mı, toptancılıktan mı bilmiyorum, gidip **"Suriyeliler için entegrasyon kursu, Afganlar için entegrasyon kursu, Türklere yönelik entegrasyon kursu,"** diye farklı farklı kurslar açmamışlar. Yoksa Afganların ve Suriyelilerin arasında topluma entegrasyon açısından büyük farklar olduğu hemen herkesin bildiği ama söylemeye çekindiği şeylerden biri.

Tabii sorun Afgan ya da Suriyeli meselesi değil, öncelikli olarak geline coğrafyada kadının rolü: Hayatının bir döneminde, hatırı sayılır bir süre hiç kadın olmayan bir ortamda (askerlikte acemi birliği, mühendislik fakültesi,

endüstri meslek lisesi gibi) salt erkeklerle kapalı kalmış her erkek bilir ki, o ortamdan çıkışta insanın kendine gelmesi, daha doğrusu erkeğin makul sınırlar içine dönmesi geçirilen süreye bağlı olarak uzun sürer. Dolayısıyla kadının bırakın adını, varlığının bile müphem olduğu bir coğrafyadan çıkıp seküler ve eşitlikçi bir topluma entegre olmaya çalışmak daha zor. Yine de bir şekilde bir kadın konuşurken dinlemesi gerektiği, kadın ve erkeğin kayıtsız şartsız eşit olduğu; hiçbir şekilde şiddete başvurulmaması, kamuya açık alanlarda o alanların sahibi gibi davranılmaması gerektiği gerekirse bin, hatta iki bin saatlik eğitimlerle belletilmeli ki daha büyük sorunlar çıkmasın. Ha elbette, göçmenlerin uyması beklenen entegrasyon kriterlerinin bazılarını bizzat kendisi uymayan Alman yok mu, var tabii. Ama, atıyorum bir ülkede yılda 364 kadın erkek şiddeti ve cinayetiyle hayatını kaybedsin ama bir göçmen de bir kadın öldürmüş olsun. Hoşunuza gitse de gitmese de (gitmemeli elbette) o tek cinayet, 364 cinayetten daha çok yer bulacaktır medyada. Her ülkenin Bild'i var neticede. Ha bana sorsanız bu "entegrasyon eğitimi" adı falan değiştirilip Vatandaşlık Bilgisi olur, Eşitlik Eğitimi olur, her ülkenin kendi vatandaşlarına da sıkı bir şekilde vermesi gereken bir eğitim.

Burada Almanya'nın şanssızlığı, entegrasyon seferberliği ile belki bir kuşakta çözülebileceği sorunları otuz yıldır; "Göçmenleri geri göndereceğiz, onlar da nasıl olsa gidecekler, zaten ne işleri var burada, Almanca öğrenmeseler de olur, çocuklarını üniversiteye gönderecekler de ne olacak," diye diye ötelemesi. Tabii göçmenler azar azar gitmiş Almanya'ya. Hep beraber dört beş milyon kişi bir anda gitse Almanlar daha erken uyanıp saçma tartışmalarla vakit kaybetmektense bu entegrasyon işine kafa yorabilirdi belki de. Bana kim olsa öyle yapardı gibi geliyor.

Kuşlar, balıklar ve sinekler...

Eskiden "İçkiye hap atma" diye bir kavram vardı. Kavram diyorum çünkü sadece Nuri Alço ve Tecavüzcü Coşkun'un filmlerinde karşılığı vardı. Şimdi moralleri bozmayalım, evet bir takım mamüller var, hatta yurt dışında da satılıyor neyse ne. Yıllarca

"içkiye hap atma" işine tutuldum. Bilim insanı oldum. Kendi bilimimi üretiyorum laboraturarda. Bundan yıllar önce sigara içen insanların korona aşısını sorgulaması kadar acayip saçma şeyler yaşadıkten sonra bilime daha çok ihtiyacımız olduğunu düşündüm.

Düşündüm düşünmesine de şu yıllar öncesindeki gibi bir takım karışımlar merakımı hep cezbedi. Ben de son birkaç yıldır, bir takım haplar üzerinde çalışmaya başladım. Hap şeklinde alıyorsunuz, özetle size mesela yarım saat boyunca su içinde bir istavrit kafası yaşıyor. Acaba uçmak mı daha keyifli, ya da yüzmek mi diye düşünüyordum hep. O yüzden bir de kırlangıç kafası yaşıtan bir hap geliştirdim. Tabii bunları aldığınız zaman vücudunuz transa geçiyor. O yüzden sağlam bir yerde uzanmanız sizin için çok iyi olur. Çünkü haplandıktan yaklaşık yirdi dakika sonra önce bir karanlık sonra da artık hap ne hapiysa onun yaşattığı gerçekliğe geçiyorsunuz.

İstavrit olmak çok güzeldi. Sürü halinde denizde dolaşıyordum. Sonra bir yerden uskumrular saldırmaya başladı, sürü bir dağıldı, arada uskumruların kaptıkları oldu. Uskumrulardan sonra lüferler çevirdi etrafımızı. Kaçamadığınız bir kabus gibi. Sonrasında lüferlerin üzerine de yunuslar saldırdı. Artık kim nerede, neyin peşinde bilmiyorduk. Bir noktada bir lüfer beni ortadan ikiye böldü. Odamda uyandım...

Kırlangıç olmak da güzeldi. Acayip yüksekte, hızlı hızlı gün batımında böcek yemeye çalışıyordum. Yalnız karnım hep çok açtı. Çok yorucu bir kafaydı. Her şey sürekli aşırı hızlı bir şekilde ilerliyor, uçmanın keyfini bir türlü istediğim gibi çıkartamıyordum. Tabii geliştirdiğim formül hayvan DNA'sındaki kodları da "kafasının" içine dahil ettiği için, martı hapını alıp mesela kafaya göre takılamıyordum. Martılık da leş gibi bu arada. Sürekli çöplerin üzerindeyiz. Gri şehirler üzerinde bağırsık çağrış, is, pas, kir, kömür, plastik, çöplük, lastik, ve egzoz dumanı içinde, ait olduğumuz denizden uzaklarda çöp kovalıyorduk...

Zaman içinde ürünüme geliştirdim. Tabii hala hayvan modlarında hayvan gibi takılabiliyordum. Kedi, köpek, ayı, sincap, timsah gibi ürünler yaptım ama son günlerde göz bebeğim seçtiğim ülkenin başındaki kişilerin kafasını yaşıtan formüllerdi. Odada uzanıp gözlerinizi kapatıyor ve yarım saatliğine devlet başkanlarının kafalarını yaşayabiliyordunuz. Tabii kimseye önermiyorum. Sürekli stres. Ha, bir Finlandiya başbakanı iyiydi. Rahattı, sağda solda bisikletle dolaşıyor, doğum günü partilerine gidiyor, insanlarla güzel bir sohbet yaşıyordu. Ama geri kalanların hepsi en korkunç kabuslarınızdan bile daha korkunç kafalar.

Yıllardır merak ettiğim şeyin çok büyük bir kabus olması biraz moralimi bozmuştu. Yine bildiğim şeyleri geliştirmeye devam ettim. son olarak artık elimde istakoz, karınca ve arı formüllerini geliştirdim. Onlar da değişti. İstakozun işi çok zordu. Çevrede eş dost yok, tek başınasın sürekli. Diğer ikisi ise sürekli çok daha büyük bir sistemin bir parçası olmak hissini veriyordu.

Bunca macera yaşadıkten sonra insan olarak kalmaya karar verdim. Formüllerimi kendime birkaç adrese mail attım, ürettiğim her şeyi attım. İhtiyacım olursa tekrar istediğim kafaya geri dönebilirim. Ama şimdilik böylesi iyi. Tertemiz, iyi bir insan gibi... Aslında ağaçları ve genelde bitkileri denemediğimi şimdi fark ettim. Belki de sıra onlarda. Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine. Ha balık, ha sinek, ha yavru bir kedi hayat aynı hayat aslında.

CEM GÜVENTÜRK

BENİM İÇİN İYİ OLAN ŞEYLER

BENİM İÇİN NEYİN İYİ OLDUĞUNU SÖYLEYİP DURAN İNSANLAR

æ Merhaba.

æ Haydi bakalım, yazalım madem köşemizi.

æ Bak şimdi, "aile arasında" dediğimiz zaman, "aile arasında olan iyi bir şey canlanıyor gözümüzde. Yani kötü bir şey de olabilir ama genelde iyi bir şey canlanıyor gözümüzde.

"Aile arasında", yani, "olmuş bitmiş, tatlıya bağlanmış, güzel olmuş" yani. "Aile arasında" bu. "İki aile arasında" var bir de. Burada işler biraz karışıyor. "İki aile arasında bir arada kalma durumu" oluşuyor. Yani öyle bir şey yapmış ki, iki tarafa da yaranamıyor. Ya da hiçbir şey yapmamış, ama iki ale birbirine girdiği için, taraf da tutamadığı için, kimse tarafından sevilmiyor, anasına bacasına küfrediliyor. Her şey yapılıyor bu "iki aile arasında kalan"a. "İki aile arasında kalan" a hiç acınmıyor. İki aile arasında kalacağına y.rrak ye, daha iyi. Kusura bakmayın biraz ağzımı bozdum ama bunu da nasıl anlatabilirdim ki başka türlü. Bizler kelimeleri seven insanlarız. Bazen de böyle işte, kelimeleri büyüüne kapılıyorsunuz, hop bir bakıyorsunuz "y.rrak" demişsin. Yoksa ben öyle "y.rrak" demeye çok şey bir insan değilim. Neyse, ne diyordum, "iki aile arasında" böyle bir şey yani. İyi bir şey değil yani "iki aile arasında" ama çok da şey de bir şey de değil o kadar. Çünkü yani "iki aile arasında"ya "çok şey" dersen, "üç aile arasında"ya ne diyeceksin acaba. Çünkü bir de "üç aile arasında" var ki, tam bir dağlar taşlar, işte şimdi uçuşsun kuşlar. Kuru ağaçlar. Hey yavrum hey. "Üç aile arasında" "savaş" demek. "Kaç oradan" demek. Fena yani. O yüzden diyeceğim şudur ki, "rakamlar kelimedir ve çok şey anlatırlar". Ben burada hiçbir zaman boşa konuşmam.

ağaçlar. Hey yavrum hey. "Üç aile arasında" "savaş" demek. "Kaç oradan" demek. Fena yani. O yüzden diyeceğim şudur ki, "rakamlar kelimedir ve çok şey anlatırlar". Ben burada hiçbir zaman boşa konuşmam.

æ Leyleğin göçünü gözümüzde çok da büyütme-yelim. Kanat çırpıyor ki hayvan. Yerden termali alıyor, hiçbir şey yapmadan, adeta dura dura bir ülkeden başka bir ülkeye gidiyor. "Duran Duran"-lar yemin ediyorum başıma benim. Bunu o kadar büyütme-yeceksin. Ha mesela küçük kuşlar var, mesela "uzunkuyruklu baştankara". Uzunkuyruklu baştankara normalinde bile zor uçan hayvan. Afrika'ya gidiyor geliyor o azmiyle. Göç yolculuğunun her santimetresinde emek var, her santimetresinde bunun nefes nefese bir kanat çırpma var. Fakat "leylek" bir marka, "uzunkuyruklu baştankara"yı da Türkiye'de üç kişi ya bilir ya bilmez. Ayıptır ya. Yemin ediyorum ayıptır bak. Hakkı önce kuş ne-zinde vereceksin ki, insan da sorun yaşamasın. Bir bildiniz leylek, başka da bir şey bilmediniz yemin ediyorum ya. Ayıptır ya.

æ Bu arada "su mu döver, kara mı" diyeceksen, su döver aga. Çünkü karada yaşayan canlının da su'ya ihtiyacı var, su da yaşayan canlının da su'ya ihtiyacı var. Yani sen karada yaşayan bir canlı olarak dereye su içmeye git-tiğinde, bil ki o derede canlılar zaten halihazırda var. Canlılar hep suda ve su kenarında genelde. O yüzden bence su döver. Bu tespiti de lütfen kayıtlara "deli tespiti" olarak geçerseniz sevinirim, ne anlattığımı gerçekten hiç şu anda bilmiyorum çünkü ama su döver, net.

æ Bir de böyle insanın sadece belli sıcaklıktaki bir suyun vücuduna değ-mesine izin vermesi bana çok komik geliyor. Bir saat duşta su ayarlıyor-sun. "Aman derece sapmasın, yani

saparsa da çok sapmasın, amannn!"

saparsa da çok sapmasın, amannn!"

æ "Bisiklet kullanırken köpeklerden korkmuyorum ama köpeklerden korkuyorum". Dur bunu da izah edeyim şimdi. Köpeklerden korkmam. Ülkeyi do-laştım bisikletle, en ufak bir sorun yaşamadım. Bu arada sanırım yakında ülke dışında da bir bisiklet kullanma durumum olacak, olursa güzel olacak. Köpeklerden korkmuyorum, fakat köpeklerden korkuyorum. Şöyle. Bisiklet kullanırken bazen her şeyi unuttuğunuz bir an olur, dalarsınız öyle. Bisiklet kullanıyorsunuz fakat kafa gitmiştir. İşte tam o anda köpek "worf" diye gelmiyor mu, insanın aklı çkıyor. Yoksa yani normalde köpektan korkmam ama gerçek-ten çok korkunç bir şey oluyor o anda.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Sana y.rrak akraba-larımdan bahsetmek istiyorum biraz" dedi. Dedim "bahset aga." "Paris'te yaşayan bir dayım vardı, tam bir öküzdü, Ümrani-ye'deki kızlara asılırdı denyo" dedi. "Ümraniye'deki kızların

nesi varmış" dedim. "Ondan değil oğlum" dedi, "evliydi de ayı" dedi. "Ee" dedim. "E büyük amcam, öküzün önde gideniydi, eşine süper kaba davranır, yeri geldiğinde de sekreter gibi her telefona koştururdu" dedi. "Sekreter gibi her telefona koşturmak ko-mikmiş" dedim. "Sen de yani haa" dedi. "E ne oğlum, komik işte" dedim, "Halla Hallaa" dedim. "Sana da her şey komik" dedi. "Ya komik işte" dedim ya, "Halla Hallaa" dedim. "Küçük dayım vardı, o tam bir sığırdı" dedi. "Yaşına başına bakmadan beni kendisiyle yarıştırdı, her eline verdiğimde de çamura yatardı" dedi. "Ne diyon oğlum" dedim. "Öyle öyle" dedi, "kız arkadaşlarımı bile kıskanırdı mal, hatta bir kez aşık olmuşum, bunu da söylemişim, iştmedim laf kalmamıştı kendisinden sadece aşık oldum ben diye" dedi. "Ne diyebilir ki aşık olana" dedim. "Diyorlar işte" dedi, gitti. Sustum. Her kelimesinde haklıydı. Bunu bilerek sustum. æ Hoşça kal.

Sokaktan gelene geçene eşantıyon kalem ve bez torba dağıtan belediye başkanı adayı gibi her önüne gelene hak vere vere Beşiktaş'a kadar geldim. Duran trafiğin korna çalarak açılmayacağını bilecek kadar uzun süredir araba kullanmasına rağmen yine de kornaya abanan taksi şoförü. Haklısın demiyorum ama içinde bulunduğum durumu anlıyorum. Hak veriyorum. Almaz mısın? Gitmeye yarayan bir araç içinde gidemeden oturmak, hele ki işiniz bir yerden bir yere gitmek iken, bir yerden bir yere gidemediğiniz zaman para kazanamıyorken, dünyada para diye bir şey varken, paranın yokluğunun düşüncesi bile beyinde geri ödemesiz borçlanmalara yol açırken, zor zor zor... Boş taksinin içi birden kredi kartından gelen "hayırdır, minimumcuydun sen, minimumu öderdin, bu

ay o da gelmedi, ne ayak?" mesajlarıyla, borç konusu açılınca sihirli bir şekilde yavru bir kediye dönüşen, kendini bir iki sevdiren ortadan kaybolan eş dostla, "ne duruyorsun, bozdursana beni yakışıklı" diye göz kırpan çocuğun sünnet altınlarıyla tıklım tikiş dolar. Nefes almaya yer kalmaz. Sıkıntı mideden beyine yükselir, kendisinden mutlaka bir şey yapması beklenen beyin "ben ne yapayım ya araba idare ediyorum şu anda. Arabayı terk edip web tasarımı kursuna mı yazılayım aniden? Size maksimum yapabileceğim şey kornaya basmak olabilir, buyrun..." diyerek basıncı biraz olsun azaltmak adına kornaya basma talimatı verir. Haklısın demiyorum ama hak verebiliyorum. Buyurmaz mısın? Al bak buzlu çantada veriyorum, arabanın içinde en az on iki saat idare eder. Hemen yemeyeceksen de eve götürdüğünde buzluğa koy bu verdiğim hakkı, bozulmadan iki ay durur buzlukta. Aklına geldikçe çıkarıp bakarsın, belki ileride buzluğu temizlerken "bu ne ya, yer kaplıyor gereksiz yere,

ben bunu atıyorum" dersin atarsın. Belki sokakta çöp eşeleyen kediler bulur da yer sana verdiğim hakkı, o gün küstah hareketlerle dolaşırlar, kafelerin önüne koydukları saksılara çiş atarlar, görenlere allah allah dedirtirler.

Kendimi zorlaya zorlaya, en olmayacak insan ve hayvanlara bile onları imkansız denklemlere sokarak hak verdim, bir şekilde Beşiktaş'a ulaştım. Empati olimpiyatları. Son olarak Beşiktaş - Kadıköy motorunun önünde birbirinin ensesine basarak motora ilk binen olmaya çalışan halk kitlelerine hak verdim. Tam olarak nereden nasıl bir mantık parçası getirip bu manyakça mekanizmaya monteledim bilmiyorum ama bir şekilde hak verdim. Yoruluyorum ama sinirlenmiyorum hak verince. Öteki türlü hem yorgun hem de sinirli, bu sıcaklarda giyilmesi imkansız bir kombin. Kendine yakıştıran var ama benim bedenim taşıyor.

Halimi ve çabamı gören tanrılar imdadıma

bir hizmetkarlarını yolluyorlar. Çay ve tost perisi hiç beklemediğim bir anda önümde beliriyor. Uzun süredir pandemi yüzünden görülmüyordu elinde çay-tost-portakal suyu'yla dolaşan bu muhteşem yaratık. Çok sevindim, tok olmama rağmen karışık tost ve çay istedim. Tanrıların atıştırmalığı karışık tost, tanrıların nektarı karbonatla demlenmiş çay. Göt cebimden cüzdana çıkarmaya çalışırken cüzdana koymaya üşenip direk cebime tıktığım on liralık banknot da kendini dışarı attı, rüzgara kapılıp uçtu ve hemen önümüzdeki denize düştü. Çok yakın, fakat yıldızlar kadar uzak.

Bu on lirayı tanıyorum. Market alışverişimin para üstüydü, belki de tost ve çayımın parasıydı. Gerçekleşmemiş bir potansiyel olarak dalgaların üzerinde salına salına uzaklaştı motordan, arkasından bakmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Tost ve çay dağıtan dayı "parayı cüzdana koyucan, sonra böyle bakarsın arkasından" diye güldü. Hak verdim.

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÇOBAN

mert Dolapçioğlu

"Köpeğim 'hav hav hav hav' der, Köpeğim benden ne ister?"
-Çocuk şarkısından

EN PARLAK

Sorarlardı.

"Büyüyünce ne olacaksın" diye soranlara kozmonot derdim, astronot derdim. Bazen de basketbolcu derdim.

Büyüdüm.

Polis oldum.

Esasen n'olacaksın diye soranlara "Sen büyüdün de n'oldun baboş?" demek lazım. Gel ve gör, insan çocukken hazır cevap olamıyor. Çünkü çocukken akıl, az oluyor. Az akıllı olduğu için, kulvar farkını kapatmak için, sevgi dolu oluyor çocuklar.

"Şu mu, bu mu?" diye sorarlar. Bu dersin, ikinciye söylersin. Çünkü ilki aklından çıkmış olur. Çünkü aklın az. Az akıldan kolay çıkıyor kelime. İki kulak arası, viyadük gibi bir kısmı çocuk çok insanda, efil efil, parasız geçiş.

Sanırım halen daha soruyorlardır:

-Annemi mi daha çok seviyorsun babanı mı?

İşte sana unutmayacağın ilk kelime. Cevabı olmasa da, başka bir doğru:

-Mühim olan annem ile babamın, en çok "birbirlerni" sevmesi.

Ben Süleyman Turan olurum, Ekrem Bora olurum.

Türkan Şoray ve Cüneyt Arkın onlar, derdim içinden.

Derdim içimde, kendi 'esas kızımı' merak ede ede, onlar yıldız olsa da 'en iyi yardımcı erkek oyuncu' ödülümünden de kesinkes emindim.

Çocukken en fazla kendini sevmek durumunda insan.

Az akıllı sevgiyle sevmenin korkunç gücüyle hem de. Bu kadar yoğun bir sürecin, bu şekilde yaşanması imkansız olduğu için, günü gelince bitiyor çocukluk...

Narkotik polisi yaptılar.

İlk kez baskına katıldım, aklım çıktı.

Bir tırın tavan brandasına uyarıcı maddeler bantlamışlar, eski ortak ihbar etmiş.

Çatışma matışma olmadı ama o korku bana yetti.

Sararmış halde köpek eğitmeni olmak için amirimin karşısına çıktım, kabul etti.

"Muzdarip" adlı bir kurt köpeği verdiler bana.

Bulacağı maddeyi tanımları için düzenli veriliyordu o maddelerden bunlara.

Muzdarip, hızla adapte oldu profesyonel mesaisine.

Dumanı seviyor, tekrar tekrar istiyordu.

Daha ilk aramasında, ot dolu kocaman bir kavanoz buldu. İkimize de ödül verildi. Benim ödülüm iki gün kafa izniydi, Muzdarip'e ise Hollanda işi ot takdim ettiler.

Muzdarip, mesaiden bıkmayan bir arkadaştı, aşırı hassas burnuyla sağı solu kurcalıyor, aklımda olmayan yer ve zamanlarda aramalar yaptırıp, nevaleye ulaşıyordu.

Her başarılı olduğu zamanda da, daha kaliteli kafa yapıcılarla ödüllendiriliyordu.

Daha ziyade o çalışıyor, düzenli maaşıysa ben alıyordum.

Ama ne isterse alırdım, pahalı aksesuarları ve düzenli

bakımına para esirgemiordum.

Ota fazla düştüğü için adını değiştirmişler, "Müptela" yapmışlardı. Ben yine Muzdarip diyordum. Teşkilatın en parlak çifti bizdik.

Hafta sonları bende kalıyordu, birlikte uzun geziler yapıyorduk.

Bazen istemeden tenhada ot içenleri tespit eder, tatil günü mesai yapmamak için onu zor sakinleştirirdim.

Bu gezilerden birinde, köpeğini gezdiren bir kadınla tanıştım.

Çocukken düşündüğü projeyi anlattı: Bitmeyen meyve suyu! Öyle bir meyve suyu yapacakmış ki, iç iç bitmeyecekmiş. Nasıl olacaktı? İçtikçe içeceksin ama hiç bitmeyecek dedi. Sonucu sordum. Olmamış.

Sonraki haftasonu tekrar buluştuk. Nur, bu sefer de çocukken dayısını vampir sandığını anlattı. Nasıl olur? Geceleri ayaktaymış, teni lüzumundan fazla beyazmış, bir de dişleri pek sivriymiş. Bütün alametler tamammış. "O kadar emindim ki vampir olduğuna, bayramlarda falan görmek istemezdim" dedi. Güldü.

Nur'un gülüşüne vuruldum, gülmediği zaman bile sevdim, aşık oldum.

Hep buluşmağa başladık...

Muzdarip, aşırı kıskandı. Yemeden içmeden kesildi. Çok üzülüyordum lakin tercihim tabii ki Nur oldu. İlk defa sevgilim vardı, rota yeniden oluşmuştu. Mavi gözleri vardı, çok yakından bakınca, öpüşürken falan, laciverde dönüşüyordu. Atanması yapılırsa, nereye giderse tayinimi oraya yaptıracağıma söz verdim. Coğrafya öğretmeniydi, Akdeniz iklimi gibi kızdı. Minyon olduğu için bir kısım arkadaşı 'Maki' dermiş ona, ben hiç demedim.

Muzdarip'i ihmal etmemek için depoda görevli dostlardan en kral mallardan numuneler aldım, bastım sundum değerli can dostuma. Kafatası titredi.

İyiden iyiye keş oldu. Halden anlar hale geldi.

Artık aramalarda, üstünde ot olanlara hususi dokunmuyor, dokunmadığı gibi kalender edasıyla kafasını hafifçe eğip, "Geç git hocam, benden sana asla zarar gelmez" vücut dilini takınıyordu. Şaşılabilecek şeydi, çok şaşkın haldeydi.

Yalnız kimyasallar konusunda gayet titizdi, onları hissedince canavar gibi havlıyor, dakikasında yakalatıyordu. Resmen piri ottu, bu da ona yetti. Tercih yapar haldeydi.

İsmi bir kez daha değiştirip "Müptelzel" demeye başladılar. Maddeler konusunda ayırım yaptığı şaiyası, tüm reddedişlerine rağmen aldı yürüdü ve nihayetinde Muzdarip'i emekli ettiler.

Barınakta kafese koydular.

Ziyaretine gittim. Trip yapacak zannediyordum, hiç öyle olmadı. Çok sevindi. Ah, onu çıkarmağa geldiğimi sanmıştı, beraber döneceğiz diye coşku içindeydi. El sallarken ağıladım.

Nur'un ataması yapıldı. Malatya Turan Emeksiz Lisesi'ne. Nişanlısı olduğum için ben de tayin istedim. "Evlenirsen daha rahat olur" dediler. Böylece evlendik. Herkes Malatya'nın kayısını bilir, oysa Yeşilyurt kirazları da muhteşem.

Muzdarip iyice yaşanmış. Nur'un bir ara vampir sandığı marangoz dayısı söyledi. Düzenli ziyaretine gidiyor, her seferinde olmasa da, tedarik ettiği vakitler, sarıp yakıp üflediği otla gönlünü şenlendiriyormuş emektar kurdumun.

Üflemeyi takiben, patisini kalbine koyup "Eyvallah" hareketi yapıyormuş Muzdarip...

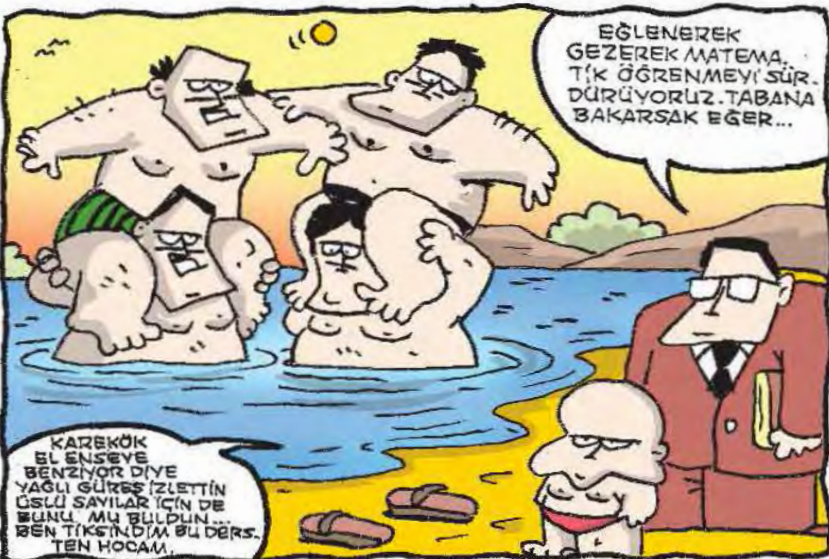
Bayilerde
marketlerde

ÇIKTI!

www.uykusuzdukkani.com.tr

ÖZER AYDOĞAN

* SİZİNLE TATİLE GELDİĞİM İÇİN ÇOK PİŞMANIM!

* DUYDUM / ARANIZDA KONUŞUYODUNUZ... O ZAMAN UYANDINIZ DEMEK Kİ... MAMAMI VERİN BENİM / MAMA / MAA-MAAAA !!!

* TATİLE GİDEMEMİŞ OLABİLİR/M AMA AĞLAMAYACAĞIM !!

* BOŞUNA ANLATMA / BEN ARADA BİR GELİRİM, İKİ TIKLARIM CAMINI... TAMAMDIR, GEÇMİŞ OLSUN...

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"hani sevincin, o civil civil kuş?/ nasıl, ne zaman geldi, nasıl gitti?"

Hayyam

Bir VR 3D videosu; Tokyo. Artık VR başlığı "içinden içinden" sanal olarak dolana dolana bütün caddelerini falan sahiden gezmişim de sonradan hayal meyal hatırlıyordum gibisinden zihnimin dibinde, daha önceden hiç bilmediğim türden; "anı" benzeri duygu tortuları bırakan o VR videoları... "Orada olma duygusu" nun çok çok yakın bir kopyasını ürettiği için. Oluyor öyle. Dört yılını geçirdiğim Paris'ten arda kalanlardan, öyle aman aman pek çok farklı değil kalanlar; nicelik/ miktar farkı var sanki; daha ziyade. Yeni hatıralarım... Yalan gibi. Kim bilir yakın gelecekte bu işler hangi akıl almaz tuhaflıklara ulaşacak. (Sesler de başka; yeni bir teknoloji ile; "3D

Audio" adlı o sistemle kaydedildiği için; onun katkısıyla da gerçeğe o derece yakın bir aldatıcı/cezbedici/hipnotik atmosfer oluyor) Aynı 3DVR videosunu tekrar tekrar izlediğinizde de: "Bugün Aslında Düdü" / "Groundhog Day" adlı o pek ünlü (pek de hoş) filmde; aynı günün içine hapsolup tekrar tekrar aynı şeyleri yeniden yaşayan o adamımsınız gibi de hissediyorsunuz biraz; "Şu kadın şimdi çantasını omuzuna asacak" gibisinden. Olan; (yaşar gibi olduğunuz) tıpkısıyla bir daha; bir daha oluyor. Olur gibi oluyor (Nietzsche'nin bütün olan bitenin,-- yaşamlarımızın da-- sonsuza kadar tekrar tekrar yineleneneğini öne sürdüğü o teorisi... --aman Allah muhafaza--bir kere bile kolay iş değil--) Herneyse, bunlarla ilgili başka bir şeyden söz edeceğim aslında: İşte bu minvalde çeşit çeşit VR videolarla "defaatle" gezip durduğum Tokyo. O'nun ünlü (neredeyse bütün sokaklarını sanal yolla ezberlediğim) Shibuya semtinin kocaman meydanı: ışık yandı, karşıdan karşıya birbirinin içinden çapraz geçen devasa kalabalık. Size de çarpacaklarmış gibi gerçek. O da ne! Epey çokça bir insan maskeli olsa da; bir sürü

maskesiz de var. İçlerinde. Hayret. Herkes silme maskeli değil yani. Bunlara nasıl izin vermişler? O disiplinleriyle ünlü katı kuralcı Japonlar. Falan derken; Tıklayıp kayıt tarihine baktığımda neye uğradığımı şaşırdım. Video pandemi'den bir yıl önce çekilmiş! Bir kış günü. Dünya kadar maskeli insan? Pandemi diye bir şey yokken? Henüz. Töbe töbe... Demek

onlar başlarına geleni çağırılmışlar. Şimdi olan bitene şaşırmazınlar. Ortada fol ve yumurta yokken maske takarsan böyle olur işte... Ben ananemden öyle öğrendim. Yani bir tür "taklit/benzetme büyüsü" uygulamışlar denebilir. Ünlü antropolog Frazer'in çalışmalarında söylediği "benzer benzeri meydana getirir" önermesine dayalı o büyü.

Mağara duvarlarına çizilen sırtına ok saplanmış bizon. Ya da çocuğu ol(a)mayan kadının kucasına bebek oturtulmasında olduğu gibi. Yani benzerini çizerek ya da taklit ederek

işleyişini anlayamadıkları o koca muammanın uçsuz bucaksız, belirsiz karanlığına doğru: "işte bak, aynen böyle olsun, anlarsın ya" Demek istiyorlar... İnsanlığın tarihi kadar eski bir sistem. Ben çok küçükken, diyelim sokakta bir adam gördüm, kolumu kıvrarak; "işte anane adamın kolu böyle olmuş" dersem hemen telaşla divandan fırlayıp, "gösterilmez öyle, aa maazallah" der, kolumu nazikçe düzeltirdi. O hep gergin, akşamları

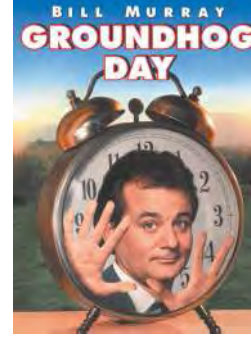
karanlık çökerken aynaların üzerlerini bezlerle örten, her saniye kederli/tasalı/kasavetli ananem... Taşınırken ayna kırıldığında yedi yıl uğursuzluktur diye sessizce ağlamıştı, yazmıştım. İşte o karşıdan karşıya geçmekte olan Japonları görmüş olsaydı (o video çekildiği an yani, o meydanda) "Aa çıkartın çıkartın, takılmaz öyle maske evladım, durup dururken" derdi onlara...

Eh, Japonlarınkini öğrendik, başlarına geleni... o tamam.

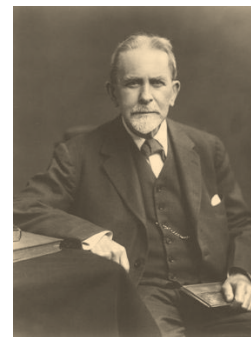
Peki, biz nerede yanlış yaptık.

Ah ananem olsa da sorsak...

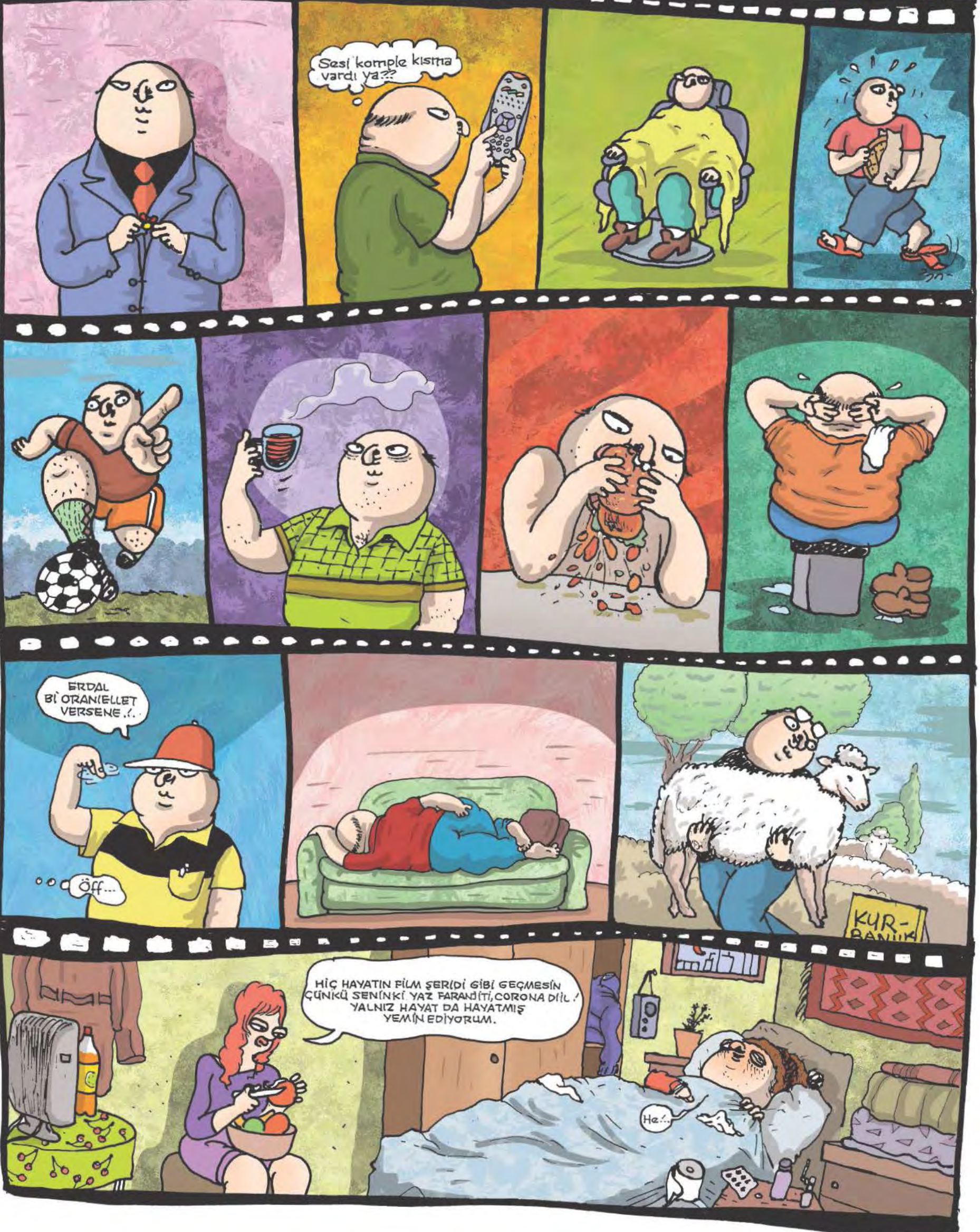
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

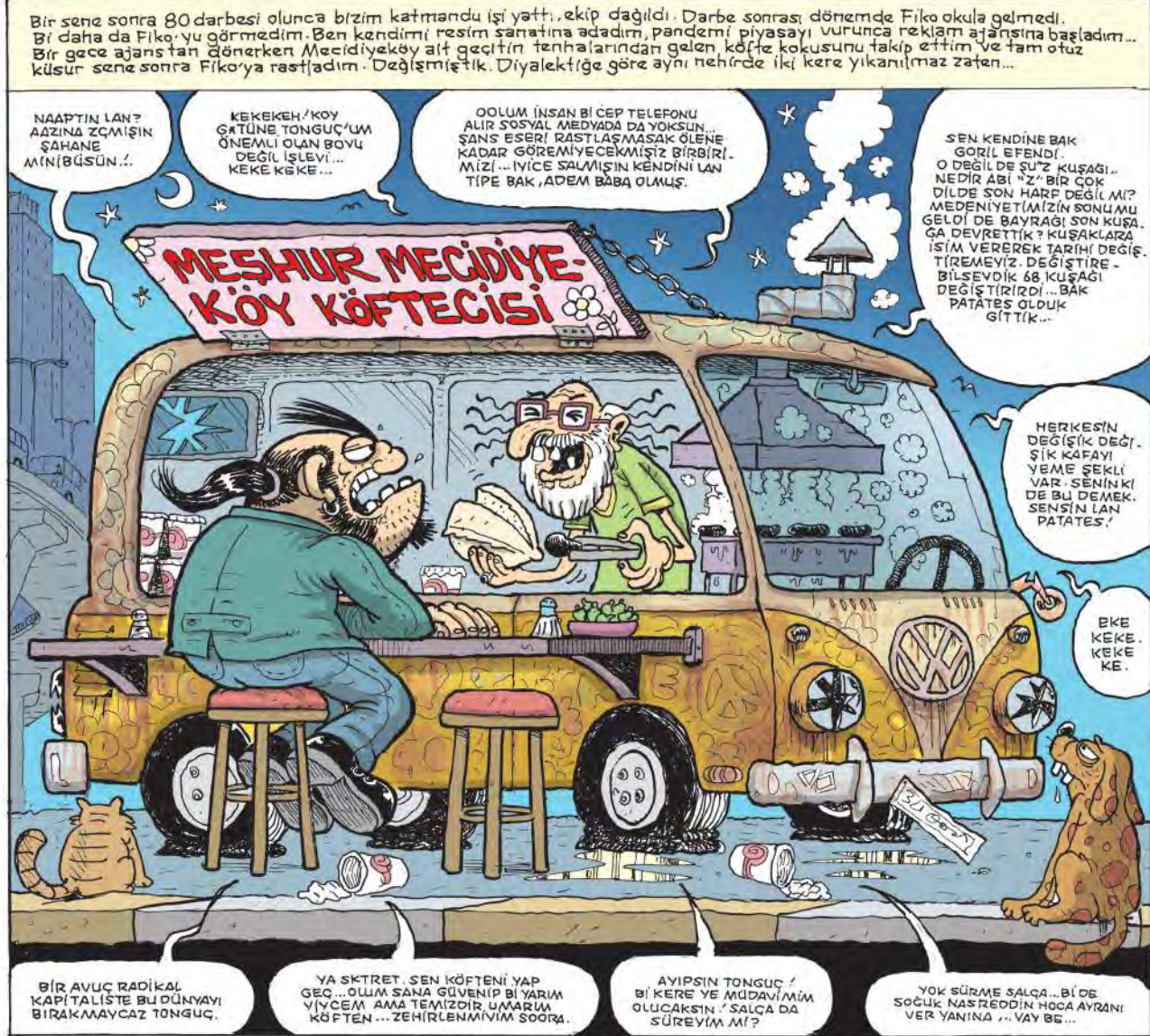
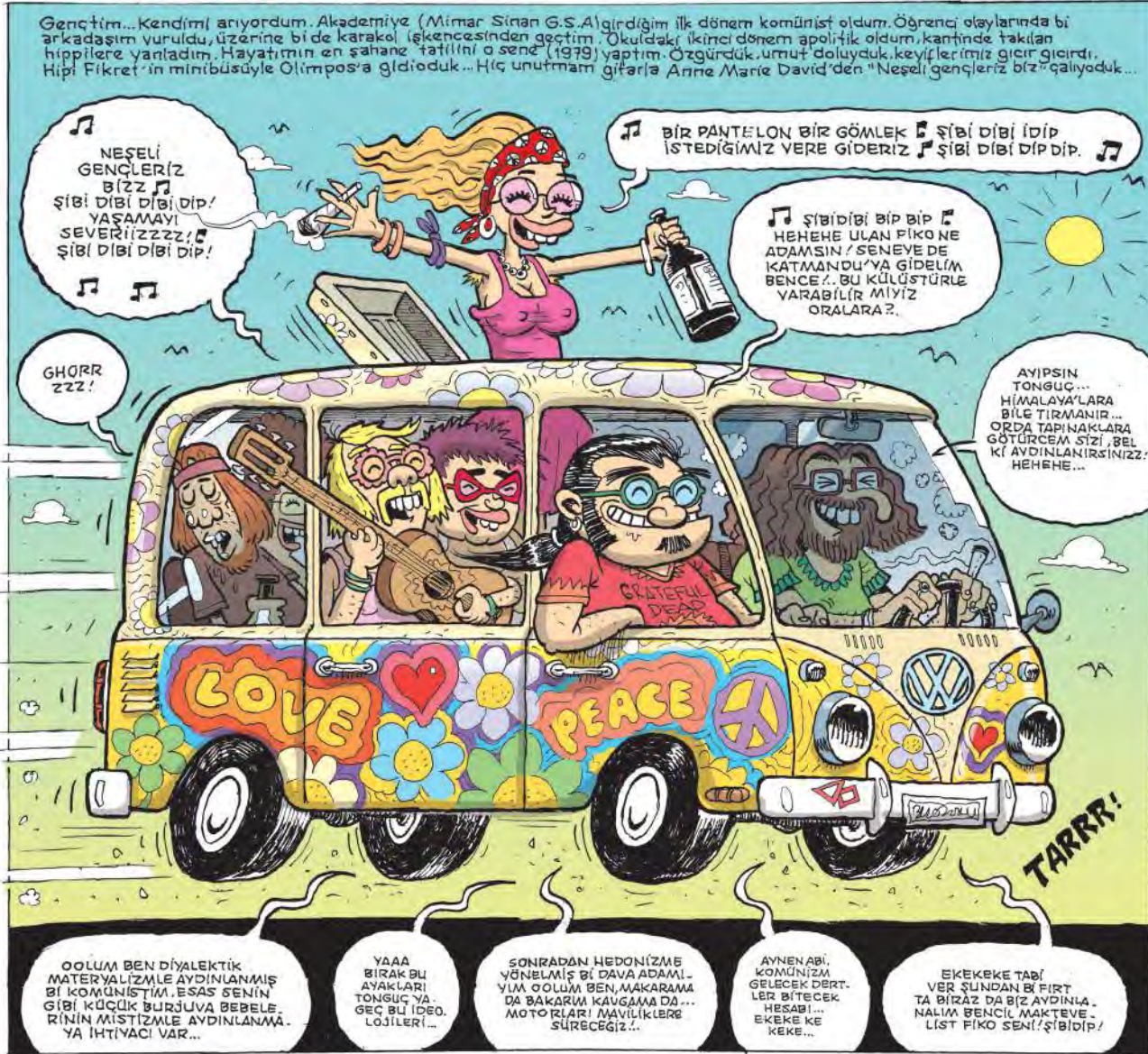

Friedrich Nietzsche'nin (1844-1900) Portresi/ Edvard Munch 1863-1944

James Frazer 1854-1941

Ben köftemi yerken Fiko minibüsün radyosunu açtı, radyoda şu şarkı çalıyordu: KAFAMDA KENTSEL DÖNÜŞÜMLER.

Bakkal

Sebebini bilmediğim bir mutsuzluk vardı o gün üzerimde. Biraz hava alırsam iyi gelir diye düşünüp sokağa attım kendimi. Dik yokuşu büyük bir hızla inip sigara almak için bakkala girdim. Olmadığını bildiğim halde umudumu her daim taze tuttuğum için Winston Red var mı diye sordum. Olmadığını o da gayet iyi biliyordu ama hemen yok demeyeyim, müşteriye ayıp olmasın diye düşünmüş olacak ki arkasını dönüp bir süre sigaralara göz gezdirdi. Boşuna vakit kaybediyorduk. Gelecek cevabı gayet iyi biliyordum ve öyle de oldu. Yüzünü tekrar bana dönerek yok dedi ve ekledi: "Bu sigarayı senden başka soran yok. Her gün gelir alırım dersin getirteyim. Gerçi geçen gün biri Camel istedi, ben her zaman alırım abi dedi. Güvendik getirttik. Adam 1-2 gün geldi sonra kayboldu ortalıktan. Elimde kaldı sigaralar hep."

O, konuşmasına devam ederken ben de bir yandan sigaralara bakıyor ve Winston Red'in yerini tutabilecek bir başka sigara seçmeye çalışıyordum. "Verir misin söz, gelir misin her gün almaya?" diye tekrar sordu. Daha önce birçok konuda söz verip sorumluluk almıştım ancak bu biraz farklıydı. Düşününce her gün sigara alıyordum aslında ve bana en yakın bakkal da burasıydı. "Gelirim abi" dedim büyük bir coşkuyla. "Ben sana inanıyorum, vericem sipariş" diyerek bu coşkulu kabul edişime o da ortak oldu. Yok yere aldığım bu sorumluluk sonrası belki de son farklı sigaramı satın alarak bakkaldan ayrıldım.

Dik yokuşu tırmanırken var olan mutsuzluğumun daha güçlü bir hal almaya başladığını fark ettim. Gereksiz bir sorumluluk yüklemiştim omuzlarıma. Hiç aklımda yokken bir bakkalın yirmi, belki de otuz paket sigara sipariş etmesinin sebebi ben olacaktım. Her gün gelirim dedim ama bu neredeyse imkansızdı. Bunun hastalığı var, memlekete gidilecek zamanları var, üşenip korsan tekelden biranın yanında sipariş etmesi var, arkadaşlarımda kaldığım zamanları var, hadi diyelim kalmadım ama mutlaka çıkıp eğlendiğim zamanlar fazladan paket aldığım anları var, var oğlu var... İnsan sevgilisini, anasını babasını bile her gün ziyaret etmezken bir bakkalı nasıl her gün ziyaret etsin?

Kafamda türlü sorulara yanıt vermeye çalışırken yokuşu bitirip eve geldim. Leş gibi terlemiştim. Şu an bir kadınla bu yokuşu çıkmış olsam ve kapıdan içeri girer girmez bu kadın dudaklarına yapışsa kesinlikle konsantre olamazdım. Ben bir düşün alayım, leş gibi terledim der ve oracıkta hevesini kırardım onun.

Dušta biraz daha bakkalı düşündüm. Yazılı olmayan fakat söz senettir anlayışı ile hareket ettiğimiz büyük bir anlaşma imzalamıştık farkında olmadan. Gidemediğim günler mutlaka olacaktı ve bir başka müşterisine beni hedef göstererek "Sözünde durmadı" diye ileri geri konuşacaktı arkamdan. İçinden çıkmadığım bu durumu bir an önce çözmek için hızlıca düşümü aldım ve kurulandıktan sonra kıyafetlerimi giyip tekrar bakkala doğru yola koyuldum. Dik yokuşu koşarak indim. Bakkala vardığımda nefes nefese kalmıştım. Sağ elimi kalbime götürüp yere doğru hafif eğildim ve nefes nefes kaldığımı bakkala da ispat etmeye çalıştım. Yanında biri daha vardı. "Nefes nefese kalmış adam yahu" dedi. Nefes nefese kaldığımı hedef kitleme beden diliyle ispat edebilmiş olmanın verdiği mutlulukla doğruldum ve "Abi ben her gün gelemem," dedim.

"Ya ben onu lafın gelişi söyledim, ihtiyacın oldukça gelir alırsın."

"Şimdi bak mesela önümde kardeşimin düğünü var. Ben en az 1 ay yokum. Söz verdi gelmedi olmasın sonra?"

"Yok yok olmaz, ben seni biliyorum. Dedğim gibi ihtiyacın oldukça gelersin."

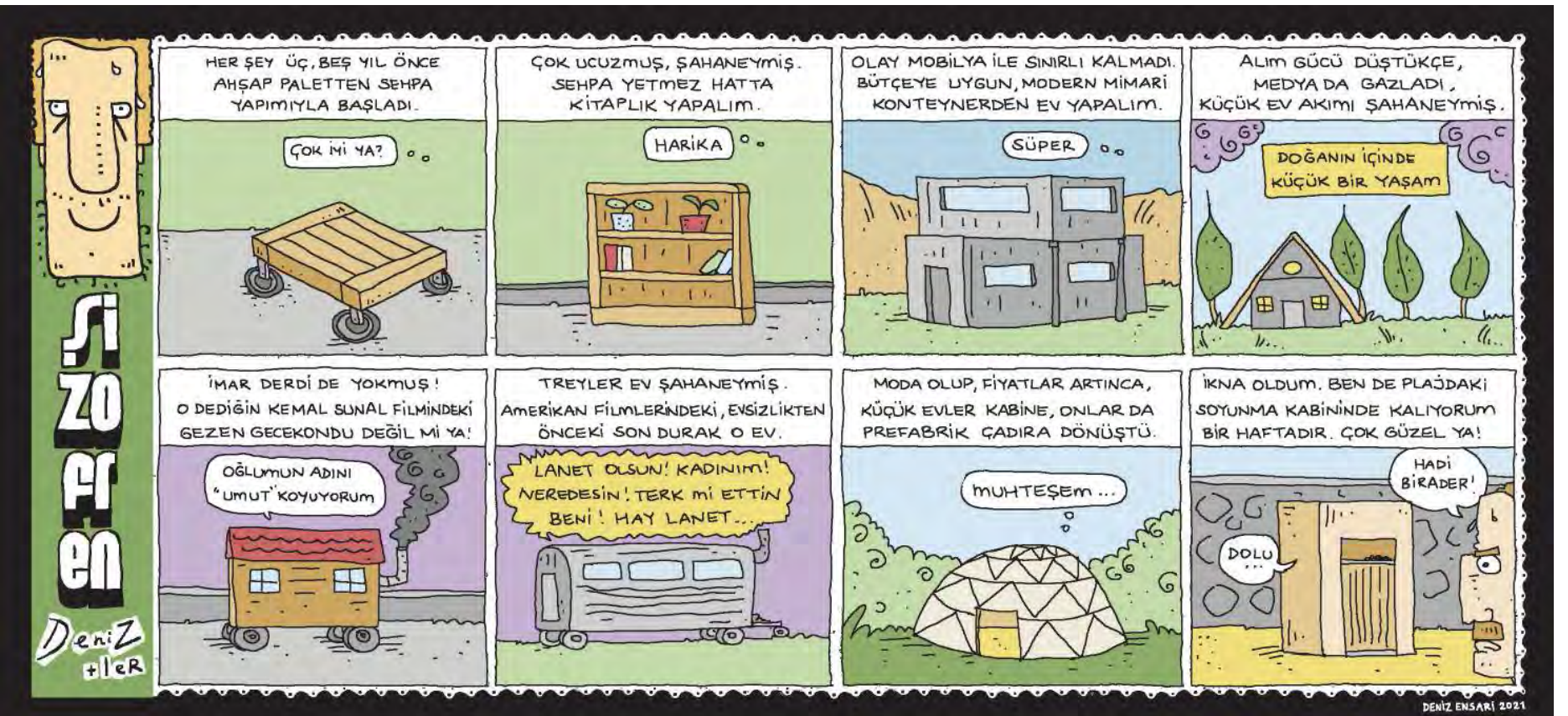
Derin bir oh çektim ve yaptığımız anlaşmanın bu kadar kolay ve daha da önemlisi saniyeler içerisinde esnetilmesiyle birlikte keyfim biraz olsun yerine geldi. Bu mutluluğu paylaşmak için bakkalın elini sıktım ve ardından sol elimi, sağ elimin içerisinde olan bakkalın elini kapatacak şekilde üzerine yapıştırdım. Bir süre bu pozisyonda ellerimizi salladık. Ellerimizi sallarken gözlerimizin içi gülüyordu. Aynı hareketi bakkalın yanındaki adama da yaptım ve oradan ayrıldım. Dik yokuşu bu kez yorulmadan ve ilginçtir ama terlemeden çıktım. İşte tam da şimdi içeriye girer girmez sevişilebilirdi. Hatta biraz şımarılıp apartmanda başlamak bile mümkündü.

erhan güneş

ilke Ekel

Haftalık Mizah Dergisi | 28 TEMMUZ 2021 | Sayı: 724

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatlı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

**YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!**

özet:

BOZULAN MODERN KÜLTÜRÜNDE GÖSTERİDİĞİ BECERİKSİZLİK VE
BASİRETSİZLİKLER ÜZERİNE KAYINÇI TARAFINDAN İYİCE HORLANAN
ORTAM'IN GURURU FECİ ÖRSELENMİŞTİR

ARTIK KÖŞEYİ KİM ÖNCE KAPARSA ONDA KALİYOR

KABUKLAR İYİCE KURUMUŞ, SAKIN
KOPARMA KÖKLERE ZARAR VERİRSİN

ZATİ SON SEANS SON
DOKUNUŞLARI YAP-
CAKLAR, ONLARI DA
HALLEDİCEKLER

KABUKLARI
KOPARMA
ARSUZUNA GEM
VURABİLMEK;
İSTE
GERÇEK
İRİADE

HADI BAKALIM NASI Bİ YAKIŞIKLI
OLACAKSIN, DİKKATLİ GİT.
OYNAMA KAFANLA

BİZİM KULAĞIMIZDAKİ İKİ KILI ALMAĞA YERİNİRSİN O İĞRENCİ
İRİNLİ KAFAYA DOKANIRKEN HİÇ RAHATSIZ OLMUYOSUN
ALACAGIN OLSUN GEYSU; BUNLARI HEP YAZIYORUM

ERGEN GİBİSİN,
ALTINI DEĞİŞTİR-
DİM BEN ONUN,
ÇOCUK MİSAFİR,
GİDECEK, AYIP

ARKAMDAN SAYGISIZCA KONUŞUYOSA AMA O MİSAFİR

ANNENİN ÇİFT MAAŞINDAN BİRİNİ O
ALMIYO MU, NASI GARİBAN BU, GİDİP
ONCA PARA VERİP SAÇ EKTİRİYO?
Bİ DE BANA ASALAK GÖRÜYO.
SEN DE MAŞALLAH HİÇ
SESİNİ ÇIKARMİYON

DAHA
TEK KİRAZ
YEMEDİM
HEPSİNİ
LÜPLETİMİŞ

TABİİ KAN BAĞI;
BİZ EL ADAMI

KOCAKARI GİBİ NE HESAPLAR YAPIYOSUN. ANNEMİN
PARASI İSTEDİĞİNİ YAPAR. Bİ DE ÇOCUK GELDİ
İNTERNETİMİZİ ÇÖZDÜ, SİFONU TAMİR ETTİ

FİTNECİ
FETBAZ

O PARADA SENİN DE HAKKIN
YOK MU, ONUN İÇİN DİYORUM

ONA GÖZTERDİĞİN EMPATİNİN BİNDE BİRİNİ BANA GÖZTERSEN;
SENİN HUKUKUNU KORUMAYA KALKANDA HATA. NEYSE BEN SİZİ
DAHA FAZLA RAHATSIZ ETMİYİM UFAK UFAK ANNEME
GİDİİM. KALAN EŞYALARI EN KISA SÜREDE ALIRIM

YENİ GELİN GİBİ KİM BİLİR KAÇINCI
TOPARLANIŞI GİDİŞ BLOFUDUR BU

ZATİ BEBEK MESELESİ
AÇILDIKTAN SONRA
BAHİANE ARIYODUN
KAÇMAYA, EN KOLAYI

AMMA GEYSU DA
ONUN ÜMÜĞÜNDEN
YAKALAMASINI
İYİ BİLİR. NETİCEDE
EVDE ELİNİN ALTINDA
FAYDASIZ DA OLSA Bİ
ELEMEN OLMASI İYİDİR
YALNIZLIKTANSA

EN AZINDAN DAHA İYİSİNİ
BULANA KADAR Bİ
DAMIZLIK OLARAK
ELDE TUTMAK...

Bİ ÇOCUĞUM OLURSA
EN ÇOK SENDEN OLMASINI
İSTERİM BİLMİYÖ MUSUN,
BEN BU HAYATA UYUM
SAĞLAYAMIYOM İSTE

BU KAÇINCI
GERİ BASIŞ;
UTANMADAN
AĞLIYO

SENİ DE YIPRATIYOM
İSTE İSTEMEDEN

GÖZ YAŞLARINI ERKEKSİ SAHTE
BİR GURURLA GİZLEYİP SAĞLAM
DURMA SAHTE BAKIŞLI BURUN
ÇEKMELE; REİSVARI,
TATLİSESVARI Bİ EDA

NE BİLİM İSTE,
BEN DE BOYLE
İÇLİ Bİ ADAMIM

BÜLENT İSE KAFAYA CİLAYI ATTIRMİŞ SON DOKANIŞ-
LARI YAPTIRMİŞ ENTRESAN Bİ
İFADEYLE ÇIKMIŞTIR
SAÇ MERKEZİNDEN

SAG CENTER HAIR ST

TBL
911 000

ÇAKMA SAÇLARIYLA SOKAKLARA VURUR KENDİNİ, KAVMİN
HAYRAN GÖZLERİNİ ARAR

HELE Kİ RÜZGAR HAFİF
FULELEMIYO MU SAÇLARI,
DÜNYALARA BEDEL

NASI YAKIŞIKLI OLMUŞ KARDEŞİM, GÖNLÜNCE OLDU MU
SEN ONA BAK. ZAMANLA DAHA GÜRLEŞİCEK

BELLİ Kİ ÇOK MEMNUN ETMİŞ ONU KILLAR.
ELLER HEP TEMASTA ONLARLA. ORTAM
ELEMANDAKİ BU DEĞİŞİK ENDAMA
HEMEN AYILIR

MERHEMİ
DÜZENLİ
KULLAN

BİLİR ELEMANDAKİ COŞKUNUN DİZGİNLENEMEYECEĞİNİ,
DÜZENEGİN
KURULA-
CAĞINI

BANYONUN İŞİĞİ
YETSE ORDA
TAKILA-
CAKTI

TEPEDEN
NASI
GÖRÜNYÖ
AMA Dİ Mİ?

İNSANIN
KENDİNİ EN
BEĞENDİĞİ AMA
EN ZAYIF HALİ

ÇİFT AYNA İLE HER
AÇIDAN İHTİRASLA
KENDİNİ KESMECE.
Bİ İNSANIN YAKALA-
NABİLECEĞİ EN FENA
POZİSYONLARDAN BİRİ

ORTAM FIRSATI KAÇIRMAZ,
MAMAFİHVE BU EN MAHREMİNE
ŞAHİT OLANIN ÖNÜNDE Bİ ÖMÜR
BOYNU BÜKÜK KALIRSIN

SEN
AYNEN
DEVAM
ET BEN
ŞURDAN
Bİ ÇORAP
ALICAM